

virke hen til Lovens Revision, idet jeg har den bestemte Opfattelse, at denne Lov absolut ikke virker efter sin Hensigt.

Det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) var forleden Dag, da han havde Ordet, overordentlig glad for de finanspolitiske og militærpolitiske Betragtninger, som i Finanslovkommissionens Betænkning ere fremsatte af Hr. Landstingsmand Madsen-Mygdal. Det ærede Medlem synes ganske at glemme, at Hr. Madsen-Mygdal som Medlem af Forsvarskommissionen var med til at fremsætte Forslag om en Forsvarsordning, der var mindst lige så dyr, ja, dyrere end den, vi have faaet. Den Gang mente Hr. Madsen-Mygdal ikke, at en saadan Ordning oversteg vore finansielle Evner, og den Gang vare det ærede Medlem fra Ringsted og hans Meningsfæller ikke saa glade over den nævnte Landstingsmand. Jeg vil henstille til det ærede Medlem for Ringsted og Meningsfæller at læse nogle af de Artikler, som „Politiken” og andre radikale Blade i sin Tid skrev om Forsvarskommissionens Flertalsbetænkning; de ville da se, at det ikke var blide Ord, der den Gang faldt om nævnte Flertal, af hvilket som bekendt Hr. Madsen-Mygdal var Medlem. Nu have Tiderne imidlertid forandret sig. Nu roser det ærede Medlem fra Ringsted et af Forsvarskommissionens Medlemmer, som dog var med til at stille Forslag om en dyrere Forsvarsordning end den vedtagne, roser ham ud fra finansielle Synspunkter. Det synes mig at være et ganske mærkeligt Forhold.

Det ærede Medlem fra Ringsted sluttede sin Tale med erejendommelig Udtalelse. Han sagde: „Jeg kan paa mit Partis Vegne erklære, at vi ikke gaa med til at paalægge Befolkningen nye Skatter, medmindre der sker en afgørende Forandring i vor Militærpolitik”. Naar man har hørt en saadan Udtalelse, kommer man uvilkaarlig til at tænke paa, hvordan det egentlig vilde have stillet sig med hele vor Finanspolitik, hvis det radikale Parti og Socialdemokraterne havde faaet deres Ønsker opfyldte ved sidste Valg og vare komne ind med et Flertal her i Tinget. Saa havde jo Regeringspligten paahvilet dem ifølge parlamentærisk Sæd og Skik. Vilde de saa heller ikke være gaaede med til at skaffe finansiell Balance og paalægge Befolkningen nye Skatter

uden at faa ændret vor Militærpolitik? Det havde selvfølgelig været ganske umuligt for de Herrer, selv om de havde faaet et Flertal ved sidste Valg og havde beholdt Regeringen, at faa ændret de Forsvarslove, der nu en Gang ere vedtagne. De kunde nok have faaet dem ændrede i Folketinget; men selvfølgelig havde de ikke kunnet faa dem ændrede i Landstinget, selv om de skred til at opløse Landstinget, derunder de kongevalgte. Man kunde tænke sig, at de havde udnævnt 12 radikale kongevalgte, og dertil komme saa en 8—9 Stykker, som slutte sig til den radikale og socialdemokratiske Forsvarspolitik. Men det var ganske umuligt at tænke sig, at de ved en Landstingsopløsning i Kamp mod de vedtagne Forsvarslove skulde kunne vinde et Flertal i Landstinget og derigennem føre den Forsvarspolitik, de staa som Forkæmpere for, frem til Sejr. Det er jo en ganske umulig Tanke. Men jeg gaar ind paa den alligevel. Lad os tænke os det umulige, at de havde kunnet gennemføre den radikale Forsvarsordning med en aarlig Udgift af 15 Mill. Kr. i Modsetning til den, vi nu have, til ca. 23 Mill. Kr. Saa havde man altsaa sparet ca. 8 Mill. Kr.

Men saa maa man rigtignok tage en anden Ting i Betragtning. Naar nemlig de Radikale vilde gennemføre deres Politik paa eet Punkt, maatte de vel ogsaa nære Ønske om at gennemføre den paa andre Punkter. Saa maatte de vel f. Eks. ogsaa nære Ønske om at gennemføre den Toldpolitik, de søgte at gennemføre i 1908, den Politik med Hensyn til Lønningslovene, med Hensyn til Kompensationslovene, som man da drev, en Politik, der vilde have medført forøget Indtægtsnedgang og forøgede Udgifter og derved gjort Statens Stilling 9—10 Mill. Kr. ringere. Og hvad vilde det saa hjælpe os, at vi havde faaet en Nedsættelse af Forsvarsudgifterne paa 8 Mill. Kr.? Saa havde vi jo endda staaet ganske paa samme Vis, ja, endnu slettere end i Øjeblikket. Vilde saa den radikale Regering, hvis den ikke havde kunnet gennemføre sin Forsvarsplan, være løben fra det hele og have sagt: Vi ville ikke være med til at skaffe Balance i Statskassen, naar vi ikke kunne faa Militærpolitikken ændret? Og hvis den radikale Regering havde gennemført sin Forsvars-